

ANNE VAN DER BIJL

DE ETHIEK VAN HET SMOKKELEN

Mogen christenen smokkelen? Zegt de Bijbel niet
dat zij de overheid moeten gehoorzamen?

gg

De Bijbelteksten in dit boek zijn overgenomen uit de NBV, tenzij anders aangegeven.

De ethiek van het smokkelen

Copyright © 2021 Uitgeverij Gideon & Open Doors

Auteur: Anne van der Bijl

Tekstbewerking en redactie: Uitgeverij Gideon & Open Doors

Omslagontwerp en typografie: Jonathan Reining | Jore ontwerp

Foto Anne van der Bijl: archief Open Doors, 1970

Jaar van uitgave: 1976

Deze herziene uitgave: oktober 2021

Uitgave: Uitgeverij Gideon, Hoornaar, Nederland

ISBN: 978-90-5999-204-7

NUR: 707

www.gideonboeken.nl

www.opendoors.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een databank, of doorgegeven in welke vorm of op welke wijze dan ook, behalve voor korte citaten in recensies of artikelen, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, except for brief quotations in critical reviews or articles, without the prior written permission of the publisher.

INHOUD

Voorwoord Maarten Dees 7

Voorwoord Corrie ten Boom 9

Inleiding 13

- 1 De Grote Opdracht 19
- 2 Een kwestie van gehoorzaamheid 29
- 3 Wiens bevelen volgen wij? 43
- 4 De belangrijke geloofsles van Elisa 55
- 5 Wie heeft het meeste recht op jouw gehoorzaamheid? 65
- 6 Het communisme: een geestelijke vijand 77
- 7 De stille meerderheid is te stil 91
- 8 De wonderen zijn de wereld nog steeds niet uit 103
- 9 Hoe om te gaan met de waarheid? 115
- 10 Onze God zal ons in staat stellen! 129

Nawoord 139

Over Open Doors en wat jij kunt doen 141

VOORWOORD

• Maarten Dees •

Is een heruitgave van een boek als *De ethiek van het smokkelen* wel zinvol? Op grote schaal Bijbels smokkelen naar communistische landen is toch niet langer nodig?

Nadenken over de ethiek van ons werk is volgens mij onverminderd belangrijk. Nog steeds ondersteunen we christenen wereldwijd op manieren die vaak niet door lokale of nationale overheden worden goedgekeurd.

Mag een christen in bepaalde situaties tegen regels of wetten ingaan? In dit boek brengt Anne van der Bijl vanuit de Bijbel allerlei voorbeelden naar voren van burgerlijke ongehoorzaamheid. Voorbeelden die je aan het denken zetten. De rode draad daarbij is: je moet God meer gehoorzamen dan mensen.

En dat is wat we ook vandaag de dag moeten doen. Accepteer geen gemakkelijke en snelle antwoorden over ethische en morele dilemma's, maar lees de Bijbel en zoek naar richting in de verhalen die de Here God ons aanreikt. Probeer te onderscheiden waar het op aankomt en gebruik de Bijbel als dé leidraad.

De duivel kan overheden en ideologieën gebruiken in zijn strijd tegen de kerk, een strijd die uiteindelijk gericht is tegen Jezus Christus. Vroeg of laat komt ook ons leven hierdoor onder druk te staan en moeten we keuzes maken. Ten diepste gaat het, en dat is Anne's hoofdgedachte in dit boek, om de keuze vóór of tegen Jezus Christus die van Zichzelf zegt: 'Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven.'

De ethiek van het smokkelen prikkelt mij en stimuleert me om radicaal te zijn als volgeling van Jezus Christus. En om Zijn Woord trouw te blijven bestuderen. De geestelijke strijd waarmee Anne en zijn tijdgenoten ruim veertig jaar geleden te maken hadden, is niet veranderd. Dat maakt dit boek onverminderd relevant. Sta jij open voor wat radicaliteit?

Een gebed dat Anne naar aanleiding van Handelingen 4 opschreef, raakt me:

‘Heer, help ons onze inspanningen te verdubbelen. We willen ons niet laten intimideren. We willen niet worden beangstigd door vervolging, of door de druk die wordt uitgeoefend, ook al worden wij daardoor gedwongen ondergronds te gaan. Wij gaan ons niet verschuilen, alleen maar omdat men ons wil vervolgen en doden. Help ons om moedig te zijn.’

Zullen we onze inspanningen verdubbelen, juist nu? Ik wens je toe dat dit boek je motiveert om Jezus Christus te volgen, ook als dat om radicale keuzes vraagt.

Maarten Dees

Directeur Open Doors Nederland

VOORWOORD

• Corrie ten Boom •

Er is altijd een speciaal plekje in mijn hart voor mijn zoveel jongere broer Anne. En ik denk dat de reden hiervoor is dat hij zoveel doet wat ik zelf graag zou doen. Maar toen hij me vroeg of ik een voorwoord wilde schrijven voor dit boek, was mijn eerste gedachte: ‘Wat kan ik zeggen over een boek met de titel *De ethiek van het smokkelen?*’

Ik weet dat Anne van der Bijl niet van het woord smokkelen houdt en veel van zijn lezers evenmin. Ik zelf ook niet. In het begin van mijn werk voor de Heer leerde ik om voor alles te bidden. Zo nam ik enkele jaren na de oorlog enkele nieuwe horloges mee uit Zwitserland en stopte ze in mijn koffer. Zodra ik op mijn plaats zat in het vliegtuig bad ik voor de bemanning, de passagiers en de persoon die naast me zat. Daarna begon ik te bidden: ‘... en Heer, wilt U me ook helpen om te sm...’ Maar ik kon het niet uitspreken. Op datzelfde ogenblik leerde ik dat ik de Heer niet kon vragen om iets wat tegen Zijn wil was. Snap je dat ik toen blij was om de invoerrechten te betalen?

Een poosje geleden sprak ik in een kerk in het zuiden van Amerika. Het was een grote kerk, maar veel jonge mensen moesten op de grond zitten. Ik vind het heerlijk zo veel gezichten van luisteraars te zien wanneer ik hen over de Heer vertel en die avond maakte het licht in de kerk het mogelijk voor mij om er heel veel te zien. Eén van de verhalen die ik hen vertelde ging over een rode koffer vol Bijbels die ik meenam

naar Rusland. Ja, ik bad heel veel voor deze Bijbels. Ik vroeg zelfs aan de Heer om engelen te sturen om de Bijbels te beschermen. En dat deed Hij.

Het maakte me zo gelukkig om dat verhaal te vertellen, maar toen ik naar sommige gezichten van de luisteraars keek, wist ik dat er iets niet in de haak was.

Als ik gevraagd word om te spreken heb ik altijd een verticale verbinding met de Heer, en een horizontale met de mensen. Dus vroeg ik Hem wat er aan de hand was. Hij liet mij zien dat smokkelen in de ogen van veel van de aanwezigen zonde was. Gelijktijdig gaf Hij mij een ander verhaal, dat hen hielp die het hier moeilijk mee hadden. Gedurende de Duitse bezetting van ons land waren mijn familie en ik betrokken bij het redden van Joden. Op een keer hoorden we dat alle baby's in een Joods weeshuis in Amsterdam gedood zouden worden. Hoewel ik wist dat het tegen de wet van die tijd was om je ermee te bemoeien, wist ik ook dat we iets moesten doen voor deze kleintjes.

Ik sprak met de jonge mensen die ons wilden helpen en zij werkten een plan uit om deze baby's te redden. Diezelfde dag nog hebben de jongens van onze groep hen 'gestolen' en de meisjes namen hen mee. Ze klopten bij veel mensen aan en we waren zo gelukkig dat zoveel armen open gingen om deze kleine, angstige mensjes te ontvangen.

'Uw belofte (Woord) heb ik in mijn hart geborgen, zo zal ik niet tegen U zondigen' (Psalm 119:11). Wat mogen wij als christenen doen om dit vers werkelijkheid te maken in de hele wereld? Wij christenen zijn één lichaam. Zoals Watchman Nee zei: 'Toen mijn voeten geslagen werden, leden mijn handen pijn.'

Lijden jouw handen pijn? Op veel plaatsen in deze wereld leven mensen die nog nooit een Bijbel hebben gezien, of zelfs maar een vers van de Heilige Schrift hebben gelezen. Ik ben zo dankbaar voor dappere jonge mensen die niet bang zijn om hun leven op te geven om naar deze plaatsen te gaan waar de velden nog niet wit zijn voor de oogst, maar waar alleen nog maar de zwarte grond te zien is – klaar voor het zaad!

‘Zij hebben hem dankzij het bloed van het Lam en dankzij hun getuigenis overwonnen. Zij waren niet aan het leven gehecht en hebben hun dood aanvaard’ (Openbaring 12:11).

Corrie ten Boom

INLEIDING

Om veiligheidsredenen heb ik mijn eerste boek nog niet in het Nederlands uit laten komen. De afspraak is met Open Doers dat ze *Gods Smokkelaar* alsnog publiceren na mijn overlijden. Ik heb het niet zelf geschreven. John en Elizabeth Sherrill, die ook voor David Wilkerson *Het kruis in de asfaltjungle* en voor Corrie ten Boom *De Schuilplaats* schreven, deden het schrijfwerk voor mij. Ik vertelde alleen het verhaal aan hen.

Reacties waren veel en gevarieerd. Die van militairen die zichzelf herkenden in het eigenwijze soldaatje dat van huis en God wegliep, maar die net als ik de Here Jezus vonden als Heer en Heiland, en daarmee echte bekering ervoeren, spraken mij het meeste aan.

Of die van de gevangen knaap in deathrow, die daar in een Californische gevangenis op de voltrekking van z'n doodvonnis zit te wachten. Op dezelfde dag dat de gevangenispredikant hem mijn boek gaf, smokkelde iemand een tweede exemplaar de cel in. Door het lezen van dit boek vond ook hij Jezus als zijn Heiland. Als hij ooit toch vrij komt, wil hij hetzelfde werk gaan doen als ik.

Eenzelfde soort brief bereikte me vanuit een Zuid-Afrikaanse gevangenis, ook uit een dodencel. Ontroerend.

De tweede categorie bemoedigende reacties was van hen die geïnspireerd werden om ook het kostbare Woord van God naar de communistische landen te brengen. Vaak waren dat toeristen of zakenmannen, geestelijken of diplomaten. Zij deden wat wij

deden: kennis nemen van de nood, bidden om leiding en dan Bijbels bestellen, op reis gaan en God vertrouwen voor *twee* soorten wonderen:

- 1) een wonder aan de grens, zodat het Woord het land kon binnen komen;
- 2) een wonder om het juiste contact te vinden aan wie de Bijbel, zonder gevaar, kon worden overhandigd.

Naar bijna *alle* landen gingen ze. Vanuit Azië dwars door Rusland naar Europa; vanuit Japan naar China; van Mexico en Spanje naar Cuba; vanuit Amerika naar Israël via Moskou. Zakenmannen en diplomaten gingen vanuit Noorwegen naar Moermansk.

Allemaal hadden ze dezelfde ervaring: er is grote nood, en God verhoorde gebeden en hielp ons te doen wat we in ons hart hadden.

Een derde groep wist niet precies wat ze er mee aan moest. De gedachte dat je als christen wel eens een wet kon (of zou moeten) overtreden en toch een goed geweten houden, was nieuw voor hen. Al denkend, pratend en schrijvend over deze zaak kwamen steeds meer vragen naar boven. Eerlijke vragen die om een antwoord roepen. Johnson geeft in het blad *The Christian Bookseller* hiervan een goede illustratie:

Smokkelen of niet

Onlangs hield ik een lezing over enkele goede christelijke boeken die gedurende de laatste drie jaar geschreven waren. Eén ervan was *God's Smuggler* van Anne van der Bijl. Na afloop vroeg een jongeman van een jaar of 19 me op de man af of smokkelen geen wetsovertreding was. Ook al ging het om Bijbels, een christen zou toch eigenlijk ook in dit opzicht geen aanstoot moeten geven?

1

DE GROTE OPDRACHT

Tijdens een campagne in Zuid-Afrika kwam er een man naar me toe die me een brief overhandigde. Het was vlak voor een samenkomst, maar ik had vóór mijn toespraak nog even tijd om de inhoud te lezen. Er stond in:

‘Paulus schreef aan de Romeinen dat regeringen bevoegdheid hebben van God tot het handhaven van wet en orde. Ik heb hierover drie vragen:

- 1) Hebben communistische regeringen hun autoriteit van God ontvangen?
- 2) Waren andere totalitaire regeringen, zoals bijvoorbeeld die van Hitler en het Romeinse Rijk, door God ingesteld?
- 3) Als het beleid van een regering indruist tegen het Woord van God, mag een christen daar dan kritiek op leveren?’

De vragen spraken mij sterk aan. Opeens werd mij duidelijk dat het dispuut rond het smokkelen van Bijbels, door sommige mensen gezien als een ethische kwestie, eigenlijk kan worden herleid tot de vraag: moeten wij mensen meer gehoorzamen dan God?

Toen ik daarna over de Grote Opdracht sprak, kon ik op dat onderwerp ingaan. Er zijn christenen die de moraliteit van

onze bediening in twijfel trekken. Daarom wil ik proberen mijn overtuiging duidelijk weer te geven. De Heer heeft mij en mijn medewerkers op grootse wijze laten zien dat Hij wil dat dit werk doorgaat. Mensen die hebben geprobeerd me te laten inzien dat ik in overtreding ben, zijn daarin niet geslaagd.

Mijn eerste boek, dat jaren geleden in het Engels werd uitgegeven, heet *God's Smuggler*. Het beschrijft ons leven en werk in de zogenaamde 'gesloten landen'. Ik moet toegeven dat ik deze titel niet geschikt vind. Het woord 'smokkelen' riep ook bij mij negatieve gedachten op. Ik bracht het in verband met zaken als mensenhandel, handel in verdovende middelen en belastingontduiking. Het is dan een aanduiding van ontoelaatbare praktijken. Helaas is toch voor dit woord gekozen en heb ik mij daarbij moeten neerleggen.

Overigens hebben sommigen hierdoor wel vreemde ideeën gekregen over wat wij als Open Doors nu eigenlijk doen. Wij zijn geen geestelijke stuntmensen die roekeloos door Oost-Europa razen met auto's vol met Bijbels, alleen om te laten zien wat wij allemaal kunnen zonder gepakt te worden. Het lot van onze vervolgte broers en zussen is daar te ernstig voor.

Niet van deze wereld

In werkelijkheid zijn we dienaren van een regering die niet van deze wereld is. We willen alles doen om de zaak van onze Koning te behartigen, bij voorkeur in vrijheid en in het openbaar. Maar als we daartoe worden gedwongen, zijn we ook bereid in het geheim te handelen. We moeten deze activiteiten in Gods licht zien. Als ik inderdaad een smokkelaar ben, dan ben ik dat om Gods werk te doen onder Gods kinderen, in gehoorzaamheid aan Zijn opdracht. Eigenlijk doet het er weinig toe hoe we dat noemen, zolang we maar doen wat onze Heer van ons verlangt.

Wat ik hier wil bespreken zal waarschijnlijk het meest betekenen voor de christenen die actief zijn voor hun Meester op de hun aangewezen plaats, en die ernaar verlangen meer te horen over het werk van de Heer in andere delen van de wereld. Die mensen zullen bemoedigd worden door de bewijzen dat God ook vandaag Zijn beloften nog vervult, ondanks de kritiek van onze vrienden en de tegenstand van onze vijanden. We werken op deze manier omdat we met ons hele hart geloven dat het in Gods ogen juist is. En dat is de enige basis waarop een christen de Heer Jezus Christus mag dienen.

Omdat we in de jaren van het IJzeren Gordijn Bijbels naar Oost-Europa hebben gebracht, zijn er in sommige christelijke kringen wat misverstanden over het begrip ‘smokkelen’. Natuurlijk kunnen we niet al onze activiteiten openbaar maken, aan een bepaalde geheimzinnigheid is dus niet te ontkomen. Daar kleeft het risico aan dat we verkeerd worden begrepen. Vanwege de veiligheid en het belang van het effectief blijven functioneren in de toekomst, is het praktisch onmogelijk al onze geheimen prijs te geven. Wij waarderen de ernst van onze oprechte critici en bevelen elk goed werk aan dat zij voor Christus doen.

Toch vind ik het nu tijd om de principes waarop ons werk is gebaseerd zo duidelijk mogelijk uiteen te zetten. Ik vertrouw erop dat God ons voorbeeld zal gebruiken om Zijn volk agressiever te maken, zodat het met grotere vindingrijkheid ten strijde zal trekken tegen de machten van de boze, die proberen de verspreiding van het evangelie te verhinderen.

Marsorders

Stel je eens voor dat je een soldaat bent die bevel heeft gekregen een bezet gebied binnen te dringen. Je maakt een plan om de vijand te overrompelen. Je wilt hem overvallen waar en

wanneer hij dat het minst verwacht. Terwijl je oprukt, merk je dat zijn versterkingen formidabel zijn. Erger nog: of je plan is uitgelekt, of de wachtposten hebben je ontdekt, want plotseling beginnen de kanonnen te bulderen en je wordt gedwongen je terug te trekken. Als je commandant je daarna ter verantwoording roept en vraagt waarom je zijn opdracht niet hebt uitgevoerd, antwoord je: ‘Het mocht niet van de tegenpartij, meneer.’

Denk je dat de zaak daarmee afgehandeld zou zijn? Absoluut niet. Zo gemakkelijk gaat het nu ook weer niet tijdens een oorlog. Als een soldaat een bevel ontvangt, moet hij – zo nodig tot de dood – strijden om zijn taak te vervullen. Het feit dat de vijand zich heeft ingegraven en weerstand biedt, is geen verontschuldiging. Vijandelijke tegenstand is juist de reden dat er vaak bitter moet worden gestreden, als er tenminste naar een overwinning wordt gestreefd.

Hetzelfde principe geldt in de geestelijke strijd. Toch zijn er veel christensoldaten die tegen hun Commandant schijnen te zeggen: ‘Wij kunnen niet oprukken. De vijand is het niet met ons eens en wil ons er niet doorlaten.’ Dat is natuurlijk onzin. Als hij het met ons eens was, zou hij onze vijand niet zijn. Hij vecht tegen het leger van de Heer om te kunnen behouden wat hij door list heeft bemachtigd. Is het dan niet vreemd dat er zoveel christenen zijn die verbaasd staan en zelfs verlamd worden door schrik bij het geringste teken van tegenstand tegenover het evangelie? Ze voelen zich gekwetst als een zondaar hen belachelijk maakt omwille van hun getuigenis. Ze laten zich beperkingen opleggen door de vijand van Christus. Kan het zijn dat die vijand hen zo verward heeft dat zij niet meer weten wat hun opdrachten zijn en van Wie zij ze kregen?